

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ

ΤΟΥ ΜΠΡΑΜ ΣΤΟΥΚΕΡ

Ο ΓΥΙΟΣ ΤΟΥ ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

ΟΤΕ κίτταξα νά την ήουχάσω, μιλώντας της με κλωσώνη. Μιά ή τρελή ή γερόντισσα δέν ήθελε ν' άκουση τίποτε. Φωνάζε στρίγγλια και μιάς πρόσταζε νά φύγοιμε άμείως άπ' τό σπίτι της.

— Φευγάτε, σκαίωλ γυιοί... Φευγάτε πριν ξυπνήσει εκείνος πού τόν τρέμουν άνθρωποι κ' άγγράμια. Φευγάτε, είπα, πριν φωνάξω τά θενια και τά έρπετά και ριζόντων έπάνω σας και σάς βγάλουν τά μάτια...

Μιλούσε έρεθισμένα, σφίγγοντας έπάνω της τό φασμασιμένο καπέλο, πού μιάς κίτταζε κ' αυτό άγρια μέσα άπ' τις άδειανές τόν κόττες.

— Άσχια νά γάνω την έτοιμότη μου.

— Πρέπει νά τελειώνουμε, είπα στό Δημήτρη.

— Πώς, άφέντη;

— Πιάνοντας και δένοντας την κακορίζη αυτή γοργή.

— Σκληρό πράγμα, άφέντη.

— Σκληρό, νά άπασιάνητο. Ή ώρα περνάει.

Δέν έχοιμε κάμει τίποτε άκόμα. Τ' άλογά μας είνε τυφλωμένα. Ξέρεις τί σημαίνει αυτό;...

Κ' έπειδή ό Δημήτρης δέν ηού άπαντούσε, συνέχισα:

— Σημαίνει πώς δέν θά προφτάσοιμε νά φύγοιμε από δω πριν δώσει ό ήλιος και πώς κινδυνεύοιμε νά πέσοιμε στα νύχια του βρυκόλακα! Έμπρός, Δημήτρη. Άνέβα τη σκάλα!...

— Ν' ανέβω, άφέντη; Κι' ή τρελή; Δίς την πώς μιάς κίτταται!...

— Μή φοβάσαι. Προζώρησε κ' άπασχόλησε την. Τράβηξε την πώ μέσα άπ' την πόρτα. Έτσι θά μπορέσω νά την άρπάξω από πίσω και νά της κρατήσω σφιχτά τά χέρια. Την κλείνοιμε ζατόνιν σέ μιά κλωσάρα και κώνουμε ήσανε—ήσανα τη δουλειά μας.

Ό Δημήτρης άπάκουσε.

Μ' όλη τη φρίκη πού τού ένέπνεε ή τρελή ή γερόντισσα, προζήρησε μερικά σκαλοπατία, προτεινόντας έμπρός τό όπλο του.

Ό τρόπος αυτός ήταν καλός.

Ή γοργή δέν μπορούσε νά τόν πλησιάσει και νά τού βγάλη τά μάτια με τά μακρά, σουβλερά της νύχια.

Μά συνέβη κάτι άλλο πού δέν τό προβλέψαμε.

Ή θειά Μαργκό άρπαξε με τό ένα της χέρι τό όπλο του Δημήτρη από την κώνη και τό τράβηξε μονοζώνοντας με τόση δύναμη πρós τό μέρος της, με τέτοια καταπληκτική δύναμη γιά τό γέρικο κορμί της, πού ό σύντροφός μου παροσφέρθηκε άτότητα από τό τράβηγμα κ' έπεσε μ' όρημν έπάνω της.

Τό κοινοτυριό τους ήταν τόσο άπαράδοτο και τόσο ίσχυρό, πού ό μάτογος της γοργής κίλησε στό πάτωμα...

Τό ανθρώπινο καίκαλο κατρακύλησε σέ μιά άκρη...

Ή τρελή ή γερόντισσα, έχοντας έλεύθερα και τά δύο της χέρια πάλι, άρπαξε τό Δημήτρη άπ' τό λαμό, πριν προλάβει νά τραβηχτή πίσω...

Πάγωσα όλος. Σκέφτηκα την υπεράνθρωπη δύναμη της, τη λύσσα της εναντίον παντός άνθρώπου, τό άπαισα, σουβλερά της νύχια πού τομαζόντανε νά τά χώσει βαθιά στό λαμό του Δημήτρη και νά τόν πνίξει.

Στά μάτια της έλαμπε τώρα μιά άγρια χαρά, ό τρομερός θρίαμβος πού τρελλού πού έκδικείται...

Άπό τά σαγμένα της δόντια βράινανε λόγια δογής και μίσους:

— Σκάλε, νά πούθεθ ή στεγνή σου ώρα, μαγαροσιμένε ληστή, φωνά νά τον μακρύνω κιαδίον!... Πέθανε, σκάλε!... Ψόφρα, φρασάμ!...

Πριν συνέβη άπ' την κατάπληξι μου και προφτάσω νά τρέξω και νά βοηθήσω τό σύντροφό μου, ό Δημήτρης, ό άποιος ήταν επίσης δυνατός σάν Ήρακλής, σήκωσε γρήγορα—γρήγορα τό πόδι του, στή-

ριζε τό πέλιμα του στή φορηγμένη κοιλιά της γοργής και της κατάφερε ένα δυνατό τίναγμα, ίκανό νά ξεφορτώσει και νά χωρήσει από τη θέα του όλόκληρο δέντρο...

Ή γοργή βόγγηξε άγρια, σφοδρώθηκε άτότητα και σοφώτισσε ζάτω, τρία βήματα πώ πέρα, χωρίς όμως νά παρατήρη τόν αντίπαλό της.

Τόν παρέσυρε μαζί της κ' άρχισαν νά κωλύονται στό πάτωμα, αυτή μονοζώνοντας σάν άγρομ κ' ό Δημήτρης βλαστημιόντας μαλασιμένα.

Άκουσα τη φωνή του νά γίνεται έξωφρα βραχνή και πνιγμένη κ' έφριξα...

Τοίσαγγε τό λαμό, τόν έντιμε!...

Γρήγορος σάν άστραπή, πήδησα κοντά τους, πάτησα γερά τό ένα χέρι της γοργής ζάτω σού πάτωμα, καθός ήσαν πεσμένα στό πλάι και με τά δύο μου χέρια έπασα τό άλλο από τό μπράτσο και τό τράβηξα μ' όλη μου τη δύναμη πρós τά έπάνω, προσπαθόντας έτσι νά χαλαρώσω τόν άπαισο βρόγχο πούζε δειδή γύρω στό λαμό του άντρου συντρόφου μου.

Ό πύργος όλόκληρος άντηρούσε από φωνές και ούλοαχτά. Παρασημένως άπ' την όρημν μου, φωνάζα τότες κ' έγώ και βλαστημιόνα σάν τρελλός...

Τραβώντας έτσι μ' όση δύναμη είχα, κατόρθωσα νά ξεκολλήσω τό ένα χέρι της γοργής άπ' τό λαμό του Δημήτρη, πού ήταν καταματωμένος.

Ό σύντροφός μου άφησε ένα μονοζώνη άνακουσίσεις, άνάσανε βαθιά και σηκώθηκε στά γόνατα...

Αυτή άκαθώς τη στιγμή, ένας ύπαιος άπλόθηκε έξωφρα πάνω άπ' τό κεφάλι μου, ένα σουξέμο πού μοιαζε με γυναικό κλάμμα άντηγήρησε και, πριν προλάβω νά γυρίσω και νά δω τί είνε, δέχτηκα ένα δυνατό χτύπημα στό κεφάλι και σοφώτισκα ζάτω ζαλωμένος.

Πέφτοντας, πρόσφασα νά δω πούς ήταν ό νέος μας αντίπαλος, ό έξωφρα βρόγχος της γοργής.

Ήταν ή καταραμένη κωκούβια του πύργου!

Είχε μπει στην αίθουσα χωρίς νά την καταλάβοιμε, πάνω στην άμακωμισσιόνα της πάλης, είχε όρμησει εναντίον μου, μ' είχε κινήσει ζάτω μ' ένα χτύπημα της μεγάλης της φτερούγας και τώρα, διαγράφοντας κύκλους πάνω μου, τομαζόντανε νά κώνη ό,τι έκανε και στα δυοτιγμένα άλογα, νά με τυφλώσει!...

Άν και ήμουν ζαλωμένος, άναήτηκα τό δίκαιό μου. Κατάρα!... Τό είχα στηρίζει στή γωνία του τοίχου, τρέχοντας νά γλιτώσω τόν σύντροφό μου άπ' τά νύχια της τρελλής γερόντισσας.

Είχα όμως τά πατώμα μου και τό μεγάλο κυνηγετικό μαχαίρι μου... Δέν έπρεπε νά γάνω ζωρό. Έβαλα τό μπράτσο μου μπρός στά μάτια μου γιά νά τά προφυλάξω άπ' τά νύχια και τό ράμφος του φτεροτού αντίπαλου μου, πού μ' άγγιξε σχεδόν πέτοντας από πάνω μου κ' άλλοια τ' άλλο μου χέρι στό πατώμα μου.

Άπό τη σθελάδα μου κρεμόταν ή ζωή μου κ' ή ζωή του συντρόφου μου πούζε ξεφύγιε γιά μιά στιγμή άπ' τά χέρια της θειάς Μαργκό.

Οά πρόσφατα νά πυροβολήσω τό καταραμένο νυχτοπούλι, πριν ριχτεί έπάνω μου και με κομματιάσει με τά νύχια του;

Ή ζωή μου κρεμόταν από μιά τρίζα!...

Έξωφρα, πριν προλάβω νά σήσω τό πατώμα μου, ένας κρότος ύμμος με κεραινό, με ξεκούφανε. Ένα στρίγγλισμα άερόστηκε στόν άέρα, ένα βαρύ φρεφροκάπημα κ' ύστερα έγινε πάλι ήσυχία, ήσυχία άπόλυτη, σάν όλα γύρω μου νά είχαν βουβαθεί, νά είχαν νεκρωθεί γιά πάντα.

Όλ' αυτά έγιναν μέσα σ' έλάχιστα δευτερόλεπτα.

Μού φάνηκε πώς νεκρολόγημα.

Κι' άπ' την παραβιάη μου αυτή μ' έβγαλε ή βροντερή κ' άγρια από τό θυμό του φωνή του Δημήτρη:

— Άφέντη!..., άφέντη, είσα χτυπημένος!...

Τράβηξα τό χέρι μου μπρός άπ' τά μάτια μου και κίτταξα γύρω μου.

Ή αίθουσα ήταν γεμάτη κινετός.

Είχε πάρει ένα μονοπάτι σκούζοντας και μοιρολογώντας...

